

Sygn. akt II Ca 636/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa G. F.

przeciwko B. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 23 czerwca 2016 roku, sygn. akt I C 2138/15

oddala apelację.

Sygn. akt: II Ca 636/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził od pozwanej B. R. na rzecz powódki G. F. kwotę 500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.10.2015r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od pozwanej B. R. na rzecz powódki G. F. kwotę 30,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

Pozwana B. R. w okresie od dnia 1.09.2014 r. do dnia 15.12.2014 r. odbywała staż w (...) w charakterze (...). Następnie od dnia 15.12.2014 r. do 16.05.2015 r. była pracownikiem (...), zatrudnionym na podstawie umowy o pracę. Powódka G. F. jest prezesem O. w P. T. w Polsce.

W dniu 6 grudnia 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe z udziałem pozwanej. Pozwana, w ramach powierzonych jej obowiązków, odwoziła samochodem do A. Ś. w P.. osadzonego, który wykonywał pracę w ramach wykonywania kary. W drodze do aresztu miała miejsce kolizja drogowa, wskutek nieudzielenia pierwszeństwa przejazdu innemu kierującemu przez pozwaną B. R.. Pozwana została ukarana za wykroczenie mandatem karnym w wysokości 450 zł.

W następnym dniu po zdarzeniu w siedzibie schroniska dla zwierząt, w P. przy ul. (...), w pomieszczeniu biurowym przebywały Prezes (...) G. F. (1), k. M. M. a także s. J. K. (1). Do pomieszczenia tego weszła pozwana B. R. i opowiedziała

o zdarzeniu z dnia 6 grudnia 2014 roku a także o otrzymanym mandacie karnym w kwocie 500 zł, który musi zapłacić. Pozwana wskazała, że z uwagi na jej trudną sytuację rodzinną będzie miała problem z uregulowaniem mandatu, choć nie ma pieniędzy to mandat chce zapłacić. Sprawę uregulowania mandatu z środków (...) skierowano na posiedzenie zarządu. Po posiedzeniu, zarząd schroniska nie wyraził zgody na sfinansowanie mandatu pozwanej z funduszy przeznaczonych na utrzymanie zwierząt.

Wobec decyzji zarządu odmawiającej udzielenia wsparcia finansowego na zapłacenie mandatu, prezes oddziału (...) G. F. wyjęła ze swojej torby portfel i z portfela kwotę 500 zł, którą następnie przekazała B. R.. Powódka podkreśliła przy tym, że przekazuje jej te pieniądze na zapłacenie mandatu w ramach pożyczki i jak pozwana będzie miała pieniądze to jej odda. G. F. nie wskazała powódce ostatecznego terminu zwrotu pieniędzy. Pomimo upomnień pozwana nie zwracała pieniędzy.

Ostatecznie powódka wezwała pozwaną do zapłaty pismem z dnia 28.09.2015 roku, które zostało doręczone 30.09.2015 roku.

B. R. nie zwróciła G. F. żadnych pieniędzy.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zeznań stron i świadków oraz dokumentów przedstawionych przez strony postępowania.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują zeznania powódki oraz świadków powołanych przez stronę powodową M. M. (1) oraz J. K. (1). Świadkowie wskazani przez powódkę byli obecni przy przekazaniu pieniędzy pozwanej, potrafili wskazać i dokładnie opisali okoliczności towarzyszące przekazaniu pieniędzy oraz sposób ich wręczenia pozwanej oraz określenie sposobu ich zwrotu. W tym względzie Sąd uznał zeznania wskazanych świadków jako istotne dla rozstrzygnięcia, gdyż z ich relacji wynika fakt zawarcia między stronami umowy pożyczki oraz to, że nie miały one wątpliwości, iż pieniądze te pozwana będzie musiała oddać. Jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu Sąd uznał zeznania świadka B. K. (1) z uwagi na to, iż świadek ten nie był obecny przy przekazywaniu pieniędzy pozwanej a ponadto o fakcie ich otrzymania przez pozwaną posiada wiedzę wyłącznie z relacji B. R., co kategorycznie podkreślił świadek w swoich zeznaniach (nagranie audio-video z dnia 9.06.2016 r. 00:37:43). Z tych względów Sąd odmówił tym zeznaniom mocy dowodowej. Dodatkowo Sąd odmówił wiarygodności tezom pozwanej, z uwagi na to, że stoją one w sprzeczności nie tylko z twierdzeniami powódki, ale również z zeznaniami świadków powołanych w niniejszej sprawie, jakoby pieniądze, które otrzymała od powódki nie były pożyczką. Ponadto sama pozwana przyznała tę okoliczność, że otrzymała kwotę będącą przedmiotem pożyczki.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w stosunku do roszczenia głównego w całości, natomiast odnośnie odsetek jedynie w części.

W kwestii rozstrzygnięcia zasadności roszczenia należało ustalić, czy strony istotnie zawarły skuteczną, ważną umowę pożyczki i czy umowa pożyczki została wykonana, a pozwana nie spełniła świadczenia, do którego był zobowiązana.

Zgodnie z brzmieniem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Dokonując subsumpcji w świetle art. 720 k.c. Sąd ustalił, że strony niniejszego sporu zawarły ustną umowę pożyczki kwoty 500 zł. Powódka zdołała udowodnić zasadność zgłoszonych przez nią roszczeń, gdyż wykazała strony niniejszej umowy, udowodniła wysokość udzielonej pożyczki, fakt przeniesienia przedmiotu pożyczki na drugą stronę i obowiązek zwrotu pożyczki. Chociaż strony precyzyjnie nie ustaliły terminu zwrotu pożyczki, to z zeznań świadków wynika, że pozwana była zobowiązana do zwrotu pieniędzy „w dogodnych dla siebie terminach”. Jednakże termin zwrotu pożyczki nie jest zaliczany do essentialia negotii umowy pożyczki. Bowiern składnikami przedmiotowo istotnymi treści czynności prawnej, określającymi typ umowy pożyczki są: oznaczenie stron umowy, określenie ilości pieniędzy oraz zobowiązanie pożyczkodawcy do ich przeniesienia oraz obowiązek ich zwrotu (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., sygn. akt I CKN 1040/98 , LEX nr 50828). Wskazane elementy zostały przez powódkę udowodnione, zatem w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości sam fakt zawarcia umowy pożyczki oraz brak zwrotu pożyczki przez pozwaną.

Pozwana natomiast nie zdołała wykazać braku zasadności powództwa. Wszelkie przytaczane przez nią okoliczności nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Twierdzenia powoływane przez pozwaną świadczyły o sposobie korzystania z przedmiotu pożyczki oraz wszelkich okolicznościach towarzyszących relacjom pomiędzy powódką a pozwaną. Jednak te treści nie zaliczają się do essentialia negotii umowy pożyczki. Pozwana powinna była wykazać, że spełniła świadczenie wynikające z przedmiotowej umowy, albo, że w ogóle nie była do świadczenia zobowiązana. Tego jednak nie uczyniła.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W dniu 30 września 2015 r. pozwana otrzymała wezwanie do zapłaty, zatem od dnia następnego, tj. od 1 października 2015 roku pozwana pozostaje w zwłoce, co uzasadnia zasądzenie odsetek od tego dnia. W świetle powyższego odsetki za okres wcześniejszy jako nieudowodnione podlegały oddaleniu, co też Sąd uczynił w punkcie 2 sentencji wyroku.

W przedmiocie zwrotu kosztów procesu Sąd zasądził od pozwanej B. R. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na rzecz powódki G. F. opierając się o treść art. 98 k.p.c., który statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na to, że pozwana przegrała proces w całości a powódka poniosła koszty w wysokości 30 zł tytułem opłaty od pozwu, należało orzec jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

Apelację nazwaną zażaleniem od powyższego wyroku wniosła pozwana B. R. zaskarżając w całości wydane orzeczenie.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła uniemożliwienie jej przedstawienia dowodu świadczącego o niewiarygodności faktu przedstawionej przez kierownictwo schroniska, jakoby udzielono jej pożyczki 500 zł na pokrycie kosztów za mandat, który otrzymała w kwocie 450 zł dnia 06.12.2014 roku wykonując polecenie służbowe Pani k.M. M. (1).

Wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest uzasadniona.

Zarzuty w niej zawarte błędnych ustaleń oraz obrazy prawa procesowego są chybione i nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

Wbrew stwierdzeniom autorki apelacji poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Materiał ten został poddany wnikliwej i rzetelnej ocenie przy uwzględnieniu reguł, o których mowa w treści art. 233 § 1 kpc.

Ustalenia te trafnie skłoniły Sąd I instancji do stwierdzenia, iż pozwana zaciągnęła pożyczkę. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie zarówno w zeznaniach powódki, ale także wnioskowanych przez nią świadków: M. M., J. K. (por. k. 34 i 34 v). Fakt ów przyznała skarżąca (por. jej zeznania k. 35 v). Podała wówczas, że od powódki otrzymała kwotę żadaną w pozwie.

Twierdzenia skarżącej zawarte w jej wyjaśnieniach informacyjnych złożonych podczas rozprawy w dniu 10 marca 2016 roku ustaleń sądu nie podważają. Teza przez nią lansowana, iż otrzymana suma pieniężna była postacią darowizny nie jest wiarygodna i nie została poparta żadnymi dowodami. W tym miejscu należy stanowczo stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 6 kc. ciężar dowodzenia faktów spoczywa na stronie, która wywodzi z nich korzystne dla siebie skutki prawne

Pozwana zaprzeczając wykazanej przez powódkę tezie, że miała miejsce pożyczka winna tę okoliczność udowodnić. Taka sytuacja nie miała jednak w niniejszej sprawie miejsca.

Relacje świadka B. K. (por. k. 33 v) są wielce ogólnikowe. Nie wynika z nich bezpośrednio jaki węzeł prawny łączył obie strony.

Jest bezspornym, że pozwana otrzymanej sumy pieniężnej nie zwróciła. Nie kwestyjne jest także, że nie uczyniła tego również po otrzymaniu pisemnego wezwania do zapłaty (por. wezwanie k. 4).

Złożone do akt sprawy - w związku z wniesieniem apelacji - dokumenty (por. k. 56 - 68) nic nowego nie wnoszą do sprawy. Dokumenty w postaci zaświadczenia o odbyciu stażu, pisma PIP z dnia 28 sierpnia 2015 roku, informacji z ING, pisma Wojewody z dnia 24 marca 2016 r., wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 30 kwietnia 2015 roku, umowy o pracę z dnia 15 grudnia 2014 r. nie mają w realiach niniejszej sprawy jurydycznego znaczenia.

Z tych zatem przyczyn i na podstawie art. 385 kpc należało orzec jak w sentencji.